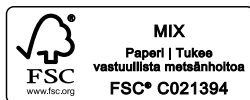

ESTER, TEURASTAJA

Mariia
Niskavaara

Mariia
Niskavaara
ESTER,
TEURASTAJA

Kosmos

I. painos

© Mariia Niskavaara ja Kosmos 2025

Kannen suunnittelu: Ulla Donner

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-352-338-8

***KOSMOS**

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@kosmos.fi

TÄSSÄ ON ESTER, lähdössä töihin.

Ester, teurastaja.

Hän seisoo peilin edessä, levittää vaseliinia huuliinsa ja niiden yli. Siitä tulee lapsuus mieleen, ensimmäinen koulukuva. Kotiovella äiti oli voidellut hänen kasvonsa, jotta salamavalo tarttuisi. Se koulukuva hänellä on edelleen kalenterinsa välissä. Hänen voidellut, säkenöivät kasvonsa muiden lasten sameiden kasvojen keskellä kuin pyhimyksellä: *Rasva-Ester!*

Laukku olalle, Ester jättää asunnon. Jättää puoliksi juodun kahvikupin pöydälle. Kahvikupin viereen lautasen, jolta on syöty leipä, leikkelettä. Lautasen alle avatun lehden, pääuutisissa maatalousministeri, lehden ylle kumartuneina aviomiehen kalpeat kasvot. Aviomies, Keinosiementäjä, diplomiseminologi. Ennen häitä Ester oli kehuskellut: *Hyvä koulutus, vakaat tulot.*

Nyt Esterillä on jalassaan kopisevat kengät. Hän juoksee rappuset, neljä kerrosta alas, pihalla haisee roskakatos. Ester kävelee Valtakadun. Hänellä on vahvat reidet, joilla hän harppoo koirankakkojen ja kevätpurojen yli. Kun hän kävelee kadulla, hänet kyllä huomataan. *Pitkä-Ester. Iso-Ester. Ester, teurastaja.* Kadunkulmassa häntä katsotaan, niin lyhyt helma hänen hameessaan on.

Teurastamon portilla Ester punaa huulensa. Puna liukuu vaseliinin yli helposti ja jättää paksun kerroksen. Vasta sitten hän ottaa tupakan. Hän haluaa nähdä huultensa kuvan tupakkapaperissa. Hän pitää huulistaan. Niissä on ihmeellisen hyvä tuntoaisti. Ja hän tunnustelee, kuinka tupakkapaperi kostuu ja kuinka se, mikä oli joskus sata-vuotias puu metsässä, imee hänen huultensa kosteutta ja haurastuu.

Portilla käy aina kylmä tuuli. Se puhaltaa pohjoisesta etelään, vie lihan hajua naapurikaupunkeihin. Portille kertyy muitakin polttelijoita. *Huomenta! Huomenta vaan.* Takkien liepeet liehuvat. Esteriä katsellaan. Varovasti, ohimennen. Koko kaupunki tietää: nuoripari Teurastaja ja Keinosiementäjä yrittävät lasta. *Joko takin etumus pönköttää? Ei vielä.*

TEURASTAMON PUKEUTUMISTILASSA ON kaikille työn-tekijöille kapeat metallikaapit. Ester pukee teurastus-vaatteet: valkoisen takin, kuulosuojaimet. Pukukopin oven sisäpuolella on kuva miehen ylävartalosta. Ester on laittanut sen siihen omaksi ilokseen. Kasvot hän on leikkannut pois. Koko päivän Ester teurastaa. Mitään muuta työtä hän ei ole koskaan tehnyt, mitään muuta työtä hän ei haluaisi tehdä. Päivät kuluvat kuin itsestään. Lounas-tauko, kahvitauko. Ja kas, nyt onkin kello jo viisi. Ester riisuu teurastajantakkinsa, laittaa jalkaansa sukkahousut, hameen. Hänen työtoverinsa tekevät samoin, laittautuvat. Peilin eteen kertyy tungosta. Ester ei peiliä tarvitse. Hän on jo aamulla nähnyt itsensä ja pitänyt näkemästään, sehän riittää. Nyt vain kengät jalkaan, ulos ovista, ulos tehtaan portista. Portinpielessä istuu pienessä kopissaan Portinvartija, tervehtii. *Hei vaan, hei.* Vielä on ehdittävä kauppaan. Esterillä on taskussaan kauppalappu: *lihaa ja perunaa.* Kuin runo. Ostoslistaa puristaen Ester astuu liukuovista supermarketin kirkkauteen. Valo lankeaa hänen hartioilleen kuin hilse. Ensin perunat, ainakin kilo. Kaupassa on tungosta. Lihatiskin ääreen on kokoontunut ihmisiä odottamaan vuoroaan, katselemaan lihoja. Esterkin katsoo. Lihatiski on suurten tekojen näyttämö. Tiskin takana lihamestari operoi kuin taikuri, punnitsee, leikkaa, paketoi. Ihmisten katseet ovat kirkkaat ja innok-

kaat. Ester työntyy eturiviin, tulee hiki. Tiskin takana kaikki on niin kaunista. Hän kumartuu lähelle, liha kiiltää ja tuikkii kirkkaasti valaisevien lamppujen alla, vitriinilasissa hänen kasvojensa varjo kyljysten yllä kuin kylmä liha tuijottaisi takaisin hänen omilla silmillään. Hän näkee kasvonsa yhtäkkiä hyvin tarkasti ja muistaa, että iholaatua, joka hänellä on, kutsutaan *couperosaksi*. Se on kaunis sana, hän ajattelee ja kuulee viuhuvan äänen, kun lihamestarin veitsi suihkii. Nyt hänen edestään nostetaan valtava paisti vaa'alle. Mies hänen vieressään jännittyy sen nähdessään. Mies ja lihamestari katselevat paistia innokkaasti. Muutkin kumartuvat hieman lähemmäs. Puntari näyttää selvää lukemaa. *Laitetaanko pakettiin? Laitetaan!* Sitten on Esterin edellä olevan naisen vuoro. Tämä osoittaa sormellaan. Kaikki kääntyvät katsomaan, mitä sormi osoittaa, ja sitten he näkevät kuinka lihamestarin käsi poimii porsaankuulet, punnitsee ja asettaa ne leikkuulaudalle. Ja sitten heidän edessään leikataan porsaankuulet perhosleikkeeksi. Se on kaunis näytös, kas näin: yhdellä nopealla viillolla leike avautuu kahtia, paljastaa sisuksensa kiiltävänä ja kosteana, kuin heidän silmiensä edessä juuri sillä hetkellä luotaisiin ulkosynnyttimet. Ja sitten niitä nuijitaan. Nuijitaan oikein kunnolla! Ja jokaisella iskulla tuntee Ester vatsanpohjaan sykäyksen. Lihamestarin kasvoilla on kiihtymyksen punaa. Esterin takana nuori mies nielaisee, nuijijainen jatkuu, kunnes liha on litteää ja uupumuksesta notkeaa ja täysin herpaantunutta. Tulee hiljaista. Liha makaa leikkuualustalla, pinta sameana, ja silloin Ester muistaa nähneensä tuon puuterimaisen värisävyä ennenkin, kou-

lussa kuvaamataidon tunnilla. Tietenkin juuri tämä sävy, porsaan ulkofilee, oli ollut Botticellin mielessä, kun tämä oli sekoittanut paletillaan Venuksen nänнин värin. Ja kun hänen vuoronsa tulee, Ester pyytää, että hänellekin laitetaisiin neljä hyvin nuijittua fileetä. Ne laitetaan. Valkoinen paperi kääritään fileiden ympärille. Sitten kassalle, fileet kassiin, *otatko kuitenkin, kiitos ei.*

Kun Ester tulee kotiin, on Keinosiementäjä jo eteisessä. *No hei*, he sanovat toisilleen. Ester ottaa huivin päästään, riisuu trenssitakin ja laskee laukun oven pieleen. Sitten hän napittaa paitansa auki, avaa vyön, hame putoaa kinttuihin, hän potkaisee sen pois. Sukkahousut hän laskee vain nilkkoihin. Yleensä Keinosiementäjäkin riisuutuu, mutta tänään hän laskee vain housunsa. Se riittää Esterille. *Tehdäänkö samalla lailla kuin aina*, Keinosiementäjä kysyy, ja Ester sanoo, että juuri niin tehdään. Hän haluaa vain maata paikallaan, aivan velttona, nostaa kätensä pään taakse ja paljastaa kainalonsa. Sulkea silmänsä. Olla levossa, suu auki, sanomatta sanaakaan ja päästämättä ainoatakaan äännähdystä, eikä hän niin välittäisi kuulla miehensä äännähtelyjä, niissä on jotain, mikä saa hänet ajattelemaan vanhuksia, mutta hän sallii ne kyllä, kunhan vain saa itse olla lepoasennossa. Ester menee makuulle. Keinosiementäjä yskähtää, käy polvilleen. Naapuriasunnossa keskitytään kuuntelemaan, taloyhtiössä on ohuet seinät ja huomenna heille sanotaan: *Taisi sujua ilta mukavasti.* Ja sitten Ester tuntee, kuinka hänen alaruumiiseensa tartutaan. Hän veltostuu, mies kääntää

hänen kankkuaan. Hän on sulkenut silmänsä. Hän kuvittelee katselevansa heitä ylhäältäpäin. Nainen alasti kädet levällään, pää kynnyksmatolla, *tervetuloa!*, miehellä päällään ruskea villapaita. Hän tuntee miehensä otsanahan nenäänsä vasten. Miehen suusta valuu hänen kasvoilleen raskasta ilmaa, siinä on keittokinkun tuoksu, suolainen ja teollinen. Kun he lopettavat, Ester nousee ja vetää sukka-housunsa ylös. Muuta hän ei pue. Asunnossa on niin lämmin, hikoiluttaa. Hän nostaa leikkeet ovenpielestä. Ne ovat levinneet siihen, kauniit, pehmeät. Ester vie ne jääkaappiin. Leikkeiden vieressä: aladobi, maksamakkara.

Kun me saamme lapsen, on sillä sinun silmäsi ja minun ruumiinrakenteeni, Ester oli sanonut miehelleen hääyönä, ja mies oli nyökyttänyt päätään.

TÄMÄ ON LIHAKAUPUNKI, muistaa Ester opettajan koulussa kertoneen. Se liittyi jollakin tavalla vaikeaan sanaan *elinkeinorakenne*, jonka Ester oli kirjoittanut ruutuvihkoon. Hän oli alleviivannut sanan. Se oli otsikko. Otsikon alle hän oli kirjoittanut: *Meidän kaupunkimme on rakennettu lihasta*. On muitakin kaupunkeja: paperikaupunkeja, puukaupunkeja, metallikaupunkeja ja teräskäupunkeja. Kaikkien kaupunkien keskellä on tehdas. *Meidän kaupunkimme tehdas on lihanjalostamo*, oli opettaja sanonut. Tehdas oli ensin, vasta sitten kaupunki. Tehtaaseen alkoi saapua ihmisiä. Heitä tuli satamäärin. Ensin tulivat siankasvattajat. Sitten teurastajat, lihanleikkaajat, lihanjalostajat, syltymestarit, pakkaamotyöntekijät, veitsenteroittajat, nahkurit. Tehdas alkoi tuottaa lihaa. Lihalla ostettiin kaupunkiin sairaala ja koulu ja asfaltoidut tiet. Tietä pitkin tuli lastenlääkäri ja hänen perässään joukko kätilöitä. Perustettiin synnytysosasto, jossa lihan voimalla synnytettiin lapsia kuin kilpaa. Synnytysosaston ikkunat olivat apposen auki ja äitien ja vastasyntyneiden huudot sotkeutuivat teurastamolta kantautuviin sianhuutoihin.

Kun Lihatehdas oli vielä uusi ja sen portit kiiltävät, oli Esterin isä, koulupoika vaatimattomista oloista, käynyt tehtaan pihalla syömässä lunta saadakseen suuhunsa hieman lihan makua. Tässä isä menee, ilman lakkia. Hän kumartuu kinokselle. Siinä lumi on hieman vaaleanpuner-

tavaa, ja hän ottaa kourallisen, puristelee huolella kauniin lumikakkaran ja työntää suuhunsa. Hän hengittää nenän kautta, kunnes lumi on sulanut ja valunut vatsaan, ja sitten hän tekee uuden. Ja niin käy, että lumikakkara suussaan hänen isänsä näkee näyn. Siinä näyssä on pieni lihakauppa mäellä kaupungin syrjällä, ja tiskillä ovat myynnissä kaiken maailman lihat. Syltyt. Pyörykät.

Näky toteutui. Isä tapasi äidin, ja mustakaapuinen pappi tuli, ja kirkkokansa laski päänsä, ja pappi siunasi tuoreen avioparin ja kertoi, kuinka liha syntyi hengen sivutuotteena, kun maailmaa luotiin. Henki, kirkas ja muotoa vailla, alkoi tihkua nesteitä, rasvaa ja aminohappoja. Nesteestä syntyi suuria lammikoita, ja Jumala kahlasi lammikoiden poikki eikä tiennyt, mitä niillä voisi tehdä. Vähitellen lammikot hyittyivät ja Jumala otti hieman hyitynyttä massaa käsiinsä ja alkoi pyöritellä. Syntyi suuri joukko erilaisia hahmoja, kokonainen rivi. Yksi hahmoista oli ihmisen muotoinen ja Jumala antoi sen kuljeskella vapaana puutarhassaan. *Niin kaikki sai alkunsa*, pappi sanoi, ja *aamen*, hän sanoi, ja isä ja äiti ottivat toisiaan kädestä, kävelivät kaupungin läpi pankkiin, saivat lainan ja ostivat pienen matalakattoisen liikehuoneiston ja kyltin. Kylttiin he kirjoittivat punaisella tussilla: irtomakkaraa.

Heidän asuntonsa oli pieni ja sänky kapea, ja seuraa-vana keväänä syntyi Ester. Lihakauppaan jonotettiin. Siellä asioi koko kaupunki, ja Ester nukkui takahuoneessa, kun hänen vanhempansa pakkasivat voipaperiin leikkelettä, kinkkua ja itse jauhettua jauhelihaa. Punainen muovikauha seisoj keskellä jauhelihavatia kuin voi-

tonmerkki. *Saako olla vielä muuta, pala kylkeä, kiitos hei.* Ja kun asiakkaat olivat menneet, tuli äiti Esterin luo, nosti hänet rintansa päälle ja imetti. Ja Ester joi ja hänen äitinsä silitteli hänen paksuja vauvanhiuksiaan meetvurstin tuoksuisilla käsillään.

KUN ESTER ON vielä sylilapsi ja istuu lastenrattaissa, äiti työntää häntä ympäri kaupunkia. Vieraat ihmiset tulevat katsomaan ja ottavat Esterin posket käsiensä väliin, nipistelevät, iho venyy, ja he nostelevat häntä kainaloista ja sanovat, että tässäpä vasta hyvän kokoinen lapsi. Näin hänet koko kaupungin toimesta punnitaan ja tarkastetaan: *Iho punakka ja silmät kirkkaat. Hieno tekele!* Äiti on tyytyväinen ja vie Esterin katsomaan Tehdasta. Se on kaupungin suurin rakennus ja siksi näkemisen arvoinen. *Tuolla pakataan isoja lihoja*, äiti sanoo ja osoittaa halleja. *Liha*, äiti toistaa ja toivoo, että se olisi Esterin ensimmäinen sana. Ester imee sormiaan ja pysyy hiljaa, kun tehtaan portista kulkee ihmisiä sisään ja ulos, kahdessa vuorossa. Jokainen heistä tulee Esteriä katsomaan. *Onpa komea lapsi*, heille sanotaan monta kertaa, ja ne sanat ovat äidille makeaa viiniä.

Hän alkaa viedä Esterin Tehtaan portille joka päivä saamaan kehuja, sillä osa kauniista sanoista tarttuu äitiinkin ja hänellä on hetken aikaa nuori ja hehkuva olo. Siinä kehuja vastaanottaessaan hän melkein unohtaa, että Esteriä synnyttäessä kävi vahinko. Hänen kohtunsa jäi synnytyssairaalaan. Ei niin pitänyt käydä, tietenkään, kohdun olisi pitänyt tulla mukaan, mutta jotta Ester saatiin ulos, piti äiti halkaista aivan kokonaan. Siinä hän makasi, nuori äiti, kaksi kyljystä, keskellä lapsi. Oli tullut kiire kaivaa

lapsi esiin ja koota äiti uudelleen. Siinä rytäkässä kohtu jäi leikkauspöydälle, munuaisen muotoiseen maljaan, kaunis, vain kerran käytetty elin. *Harmi, että sitä ei saanut enää paikalleen*, oli Lääkäri myöhemmin sanonut.

Joskus äiti ajatteli, että kenties kohtu oli vain hukkunut vahingossa. Valahtanut kirurgin kädestä, luiskahtanut sairaalavuoteen alle, josta siivooja olisi sen löytänyt. Hän haluaisi pistäytyä sairaalaan ja kysellä löytötavaroita. Ehkä se olisi siellä, sateenvarjojen ja silmälasien joukossa. Siisti, puhdas ja kuiva, hänen hyvin pidetty kohtunsa, ja pienellä operaatiolla sen saisi takaisin paikalleen, *nips vaan, olipa hyvä että löytyi*, Lääkäri sanoisi, ja uusia lapsia lähtisi tulemaan. Ihania, pyöreitä, lihakaupan lapsia. *Mutta onhan sinulla jo yksi hyvä*, hänelle sanotaan, ja tietenkin sen pitäisi lohduttaa.

JOKA PÄIVÄ ESTER imee äitinsä rintaa ja kasvaa. Hänen äitinsä rinnat käyvät ohuiksi. Ester kasvattaa hampaat ja puree nänniä, pääsee kiinteän ruuan makuun, ja hänelle annetaan hieman aladobia huuleen. Niin Ester kasvaa pituutta mutta ei vielä puhu. Hän on hiljainen lapsi, laittaa vain sormia suuhunsa ja mutustelee.

Eräänä iltana isä vie hänet kaupungille. He kiertelivät. Sormet ovat Esterin suussa kuin tulppa. Tehtaan pihalla isä ottaa Esteriltä sormet suusta ja työntää tilalle lunta. Lumi kipristää Esterin huulia ja hän nielee. Nikottelee. *Noi*n, isä sanoo kuin olisi suorittanut kasteen. Sitten hän ottaa tyttärtään kädestä, ja he menevät. Koko päivän Esterin huulia kihelmöi. Hän nuolee niitä, ja huulista irtoaa nahka. Hän syö nahkan isoina paloina, ja sitten nousee veri pintaan. Hän imee sitä ja maistelee niitä suolaisia makuja, joita hänen kehossaan on. Ne ovat selkeitä, hyviä, ymmärrettäviä makuja, ja Ester on itseensä tyytyväinen.

Seuraavana päivänä lihakaupassa Ester oppii puhumaan. Hän ottaa sormet pois suustaan ja ääntä alkaa tulla. Kun sitä on tullut tarpeeksi, isä nostaa hänet syliinsä ja osoittaa tiskiä ja sanoo: *mak-sa*. Silloin alkavat äänteet Esterin suussa tarkoittaa jotain. *Mak-sa*, sanoo Ester ja isä painaa hänen vatsaansa siitä kohtaa missä maksa sijaitsee, ja he sanovat vielä yhteen ääneen: *mak-sa*.

Isä sanoo: *kylki*, ja osoittaa omaa kylkeään ja sitten sian kylkeä tiskillä. Se on vain hieman pienempi kuin isän kylki. Esterkin löytää itsestään kyljen. *Kyl-ki*, he toistavat.

Isä sanoo: *potka*. Esterin potka löytyy.

Niska, isä sanoo.

Nis-ka, Ester toistaa.

Niin he käyvät läpi koko tiskin. Ester oppii ruumiinsa osat. Isä avaa kaupan. Ihmisiä alkaa tulla ja liha käydä kaupaksi. Ester näkee, kuinka lihat jakautuvat. Kuinka kaikki, minkä hän nyt tuntee ja osaa nimetä, kulkee hänen isänsä käsien kautta uusiin käsiin. Niska menee yhteen kassiin ja potka toiseen, kylki leikataan osiin ja jaetaan kolmelle halukkaalle, ja maksa pannaan pussiin ja pussi nahkaiseen käsilaukkuun. Niin ruumiit jakautuvat ja leviävät ihmisten mukana ympäri kaupunkia, ja Esteristä on ihme, että hänen oma kehonsa on yksi kokonainen jakamaton pala, kun kaikki muu liha kuljeskelee ihmisten laukuissa ympäriinsä.

JOKAISENA SYNTYMÄPÄIVÄNÄ TUO äiti Esterille nukan. Ne kertyvät Esterin sängyn pätyyn. Iltaisin äiti tulee Esterin vuoteen viereen ja silittää jokaisen nukan otsaa ja sanoo niille: *Hyvää yötä*, ja viimeisenä hän silittää Esterin hiuksia, *hyvää yötä, pienet lapset*.

Esterin suosikkinukke on muovia ja se sulkee ja aukoo silmiään, kun sitä heiluttaa, ja Ester heiluttaa niin, että nukella hyppivät silmät päässä. Lopulta silmät kääntyvät ympäri eikä nukke räpytä niitä enää. *Ei lapsia kohdella noin*, äiti sanoo, ja Ester saa uuden nukan, jonka silmät on maalattu muoviin kiinni. Ja kun Esterillä on taas syntymäpäivä, hän saa lahjaksi paperinukkeja ja nukkekodin ja vielä sellaisenkin nukan, joka esittää vauvaa. Tätä vauvaa voi syöttää muovisella tuttipullolla, ja kun vauva on syönyt, se pissaa pienestä reiästä jalkojen välistä. *Niillä harjoittelet*, äiti sanoo, ja Ester alkaa harjoitella. Hän laittaa vauvan nukan hameensa alle ja kulkee asfalttipihalla lihakaupan edessä. Vauva pönköttää hameen alla ja Ester voivattelee ohikulkijoille. Hän on synnyttävä nainen, ja pian alkavat kauheat tuskat. Kun Ester näkee asiakkaan tulevan, hän alkaa pitää puhisevaa ääntä, ja kun asiakas on kohdalla, hän karjaisee ja päästää vauvasta irti ja se putoaa hänen hameensa alta asvalttiin niin että kopsahtaa. Esteriä naurattaa, mutta asiakkaat kertovat äidille. Illalla äiti tulee Esterin vuoteen reunalle istumaan. Äidillä on asvalttiin

kopsahtanut nukke sylisään. Asvaltista on jäänyt vauvan päähän naarmuja. Äiti tunnustelelee niitä sormillaan, silittää ja puhalttaa nukan päästä kivun pois. *Sinun iässäsi minä unelmoin, että jonain päivänä minulla olisi viisitoista lasta*, äiti sanoo.

NYT ISÄ JA äiti tekevät inventaarion ja laskevat kaikki lihat. Niitä on niin paljon, että he laskevat koko päivän. Siksi aikaa he laittavat Esterin ulos istumaan. *Ettet sitten häiritse.* Lihakaupan portailla Ester istuu nukke sylissään ja kuuntelee huminaa. *Tehdas se siellä humisee,* sanovat ihmiset tässä kaupungissa, kun keskustelun lomaan tulee hiljainen hetki ja äänen voi kuulla. Ääni tulee tehtaan läpi virtaavasta suuresta vinyylisestä liukuhihnasta, hänen isänsä on kertonut. Kun kaupunki perustettiin, tuotiin lihabihna Amerikasta asti, sillä vain sieltä sai kyllin pitkiä liukuhihnoja. Hihnan mukana tuli koneisto ja suuri avain, jolla hihna käynnistettiin. Avain on edelleen kaupunginjohtajan huoneessa. Kassakaapissa, tietenkin.

Lihahihna on kuin suuri joki, joka alkaa teurastamosta ja päättyy pakkauslaiturille, jossa lihajalosteet nostellaan suuriin autoihin. Kaikki oikeat kaupungit on rakennettu joen varrelle, niin tämäkin. Ja kaikissa oikeissa kaupungeissa joki määrittelee elämän rytmin, kohisee ihmisten korvissa, sulautuu osaksi unien huminaa.

Mitä tapahtuu, jos lihabihna joskus pysähtyy, Ester on kysynyt isältään.

Ei sellaista voi tapahtua.

Mutta jos tapahtuu!

Silloin loppuu kaikki aivan tyystin, isä sanoo, ja silloin Ester näkee isänsä kasvoilta, mitä maailmanloppu merkitsee.

Mutta tänään maailmanloppua ei tule, sillä lihahihna virtaa ja lihat tulevat lasketuiksi. Ja seuraavana päivänä kauppa avataan jälleen ja asiakkaita tulee ja lihat jakautuvat maailmalle. Illalla isä pakkaa matkalaukkuun kravattinsa ja siistin takkinsa ja astuu äidin suukko poskellaan kynnyksen yli ja nousee taksiin: *Lihamessuille suureen kaupunkiin!* ja taksi kaartaa pihasta. Ester ja äiti seisovat ovelta ja heiluttavat *hei hei!*

Isä palaa messuilta mukanaan paketti. Se on Esterille. *Vähän tuliaisia*, isä sanoo. Tällaisina hetkinä isällä on kauris hymy, kuin taivaasta lankeava valo, ja sen loisteessa Ester repii vaaleanpunaista paperia. Paperin sisältä tulee pahvilaatikko ja pahvilaatikossa on nainen uimapuvussa. *Barbi.*

Ihana! Ester sanoo.

Oliko kallis? äiti sanoo.

Oli se, isä sanoo ja hymyilee vielä enemmän.

Ihan turhanaikainen, äiti sanoo ja on loppupäivän hiljaa, laittaa pyykkiä narulle.

Mutta Ester ei mene ilman barbia enää minnekään. Päivisin barbi saa olla ilman uimapukua ja iltaisin se istuu jalat haarallaan hänen yöpöydällään, kun hän nukkuu.

”Kohtu oli tietenkin hirvittävä, Ester oli päätellyt äitinsä äänensävyistä. Se oli pimein paikka maailmassa.”

Ester on teurastajana luonnonlahjakkuus, hän ymmärtää lihan kieltä. Työ ei kuitenkaan riitä, sillä Esteriä polttaa halu lisääntyä. Tarina Esterin elämästä kasvaa absurdin ja groteskin rajalla kieppuvaksi deadpan-komediaksi, joka nostaa palan kurkkuun.

*KOSMOS

ISBN 978-952-352-338-8
Kirjastoluokka 84.2